

nu foreligger ved Forslaget her, og nu er det altsaa, jeg kommer til Rigsdagen og spørger: Skulle vi blive staaende ved den Lov, som blev vedtagen i 1894? Skulle vi udføre Anlægget overensstemmende med den Plan, som den Gang var lagt til Grund for Bevillingen, eller vil Rigsdagen gaa med til, at vi forøge Beløbet saaledes, at vi kunne naa til noget virkelig godt og forvarligt? Det er dette simple, rene, klare Spørgsmaal, som jeg kommer med til Rigsdagen, og som jeg altsaa heder om at faa Svar paa.

Men, som sagt, jeg takker nok en Gang for den Modtagelse, Forslaget har faaet i Dag, og den giver mig Haab om, naar Forslaget, hvad jeg forudsætter, gaar til Udvalg, vi da vilde kunne faa en Forhandling, som ogsaa kan føre til et tilfredsstillende Resultat. Det er jo ingenlunde min Mening, at det Beløb, der nu er nævnt i det foreliggende Forslag, skulde være det endelig afgørende. Vi kunne tage hver enkelt Post op til Drøftelse i Udvalget, og de Herrer skulde da se, at jeg ogsaa vil være i Stand til nærmere at kunne motivere hver enkelt Post for sig, og jeg skal saaledes søge at bidrage til, at vi kunne gaa med fuldstændig Klarhed over Situationen til at fastslaa det endelige Resultat med Hensyn til Kjøbenhavns Godsbanegaard.

Jeg skal saaa tillade mig at henvende nogle Ord — det skal for Resten ikke blive mange — til det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Rum). Det vil erindres, at min afdøde Forgænger, Minister Ingerslev, har haft den Skæbne, at han, hver Gang, der var Tale om Jærnbansesager her oppe i dette høje Ting, ogsaa kunde være sikker paa at mødes af det ærede Medlem med en Kritik, der var indgaaende i Realiteten, men gennemgaaende meget lidt tiltalende i Formaliteten. Jeg har faaet det Indtryk, at det ærede Medlem har ment, at han her virkelig havde en Livsopgave, nemlig den pag en Maade at tjene som Trafikministerens Samvittighed, saaledes, at han havde en Pligt til, hver Gang, der var Jærnbansespørgsmaal paa Bane, at træde frem og foreholde Ministeren, hvad der var Sandhed, og hvad der var Ret. Hvis jeg har opfattet dette rigtigt, og hvis det ærede Medlem mener, at hans Opgave gjaldt ikke alene den afdøde Minister, men ogsaa gælder andre Ministre, som have med Trafikken at gøre, har jeg altsaa paa en Maade arvet det ærede Medlem fra min Formand, og jeg skal for saa vidt vedgaa Arv og Gæld, som jeg har gjort det i det hele taget, idet jeg dog maasse som saa mange andre Arvinger maa have den Mening, at Arven kunde have været bedre.

Hvad nu angaar det ærede Medlems Foredrag i Dag, indeholdt det en Kæffe af Enkeltheder, indeholdt en Kritik af Forslaget i de allernøjeste Detailler, ja, jeg ved ikke, om det er tilladt at bruge et saadant Udtryk, men det synes mig, at det var i allerhøjeste Grad Pindehuggert. Jeg tvivler ikke paa, at der i denne lange Kæffe af Indvendinger, som jeg for en Dels Vedkommende vel nok allerede kan stemple som saavnede Grund, findes forskellige, som have mere Realitet paa sig, og om hvilke et eventuelt Udvalg vel vil sige, at de bør tages op og gøres til Genstand for en nærmere Behandling, og jeg skal da være meget villig til at komme ind paa dem. Men naar jeg ellers ikke i Dag vil indlade mig nærmere med det ærede Medlem, er det fordi jeg her staar over for Sagens første Behandling, er sikker paa, at denne skal fortsættes i et Udvalg, og saaledes ikke har nogen Nødvendighed for at indlade mig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem har desuden i Dag brugt en Taleform, der er gaaet den samme som i gamle Dage over for Minister Ingerslev, med den samme Glom af ubyggelige Udtryk, som kom det ene efter det andet, — jeg skal saamænd gerne tillade mig at citere nogle af dem, jeg har understreget dem, — „Løshed“, „Overfladiskhed“, „Upaalidelighed“, „Uvederhæftighed“, „ikke-ærlighed“, „ikke fint“, „mindre fint“ og saa endelig denne store Kafet til Slut: „Monstrøsiteten af manglende Sandhed, af Upaalidelighed og Uvederhæftighed“. Se, naar det ærede Medlem mener det nødvendigt at bruge den Slags Talemaader for at føre en Diskussion i Landstinget, maa jeg lade det ærede Medlem selv om det, hvis han kan forsvare den Opfattelse. Nu har jeg været Minister i nogle Aar, og jeg har faaet det Indtryk, at det i Grunden er det ærede Medlem, der har Patent paa i dette Ting at føre det Sprog. Men jeg har ingen lyst til at komme ind paa det; om jeg har Evne til at svare det ærede Medlem saaledes, at han fik Svar i samme Tone, ved jeg ikke rigtigt; gjorde jeg mig megen Umage, kunde jeg vel nok. Men jeg gør det saa meget mindre, som dette ærede Medlem mangler Evne i en vis Henseende. Det ærede Medlem sidder jo ellers inde med saa store Evner, at jeg vel nok tør paapege en enkelt Retning, hvor Evnerne vigtige ham. Det er Evnen til at udtrykke sine Tanker paa en saadan Maade, at han ikke kommer til at sige mere, end han selv vil. — Ærede Medlemmer her i Salen kunne vistnok huske de stærke Udtalelser, det ærede Medlem i forrige Samling fremkom med mod Ingeniør Ernst ved Statsbanefædelingen. Og saa den